ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ένατο τμήμα)

της 26ης Οκτωβρίου 2017*

«Σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Αίτηση καταχωρίσεως του λεκτικού σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης Klosterstoff – Απόλυτοι λόγοι απαραδέκτου – Περιγραφικός χαρακτήρας – Σήμα δυνάμενο να παραπλανήσει το κοινό – Άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχεία β′, γ′ και ζ′, του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 [νυν άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχεία β′, γ′ και ζ′, του κανονισμού (ΕΕ) 2017/1001] – Προηγούμενη πρακτική του EUIPO»

Στην υπόθεση T-844/16,

Alpirsbacher Klosterbräu Glauner GmbH & Co. KG, με έδρα το Alpirsbach (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους W. Göpfert και S. Hofmann, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO), εκπροσωπούμενου από τον A. Schifko,

καθού,

με αντικείμενο προσφυγή κατά της αποφάσεως του πέμπτου τμήματος προσφυγών του EUIPO της 6ης Οκτωβρίου 2016 (υπόθεση R 2064/2015-5), σχετικά με αίτηση καταχωρίσεως του λεκτικού σημείου Klosterstoff ως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (ένατο τμήμα),

συγκείμενο από τους S. Gervasoni, πρόεδρο, K. Kowalik-Bańczyk και C. Mac Eochaidh (εισηγητή), δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

έχοντας υπόψη το δικόγραφο της προσφυγής που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 29 Νοεμβρίου 2016,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου την 1η Μαρτίου 2017,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

έχοντας υπόψη ότι οι κύριοι διάδικοι δεν υπέβαλαν αίτημα περί καθορισμού ημερομηνίας για τη διεξαγωγή επ' ακροατηρίου συζητήσεως εντός της προθεσμίας των τριών εβδομάδων από της κοινοποιήσεως της περατώσεως της έγγραφης διαδικασίας και αποφασίζοντας, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 106, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, να αποφανθεί χωρίς προφορική διαδικασία,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Στις 13 Απριλίου 2015, η προσφεύγουσα, Alpirsbacher Klosterbräu Glauner GmbH & Co. KG, υπέβαλε στο Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO) αίτηση καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2009, L 78, σ. 1), όπως έχει τροποποιηθεί [αντικαταστάθηκε με τον κανονισμό (ΕΕ) 2017/1001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 2017, για το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2017, L 154, σ. 1)]. Το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση είναι το λεκτικό σημείο Klosterstoff.

2 Τα προϊόντα για τα οποία ζητήθηκε η καταχώριση υπάγονται στις κλάσεις 32 και 33 κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας για τη διεθνή ταξινόμηση προϊόντων και υπηρεσιών ενόψει της καταχώρισης σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως αυτός έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί, και αντιστοιχούν, για καθεμία από τις κλάσεις αυτές, στην ακόλουθη περιγραφή:

– κλάση 32: «Ζύθος και προϊόντα ζυθοποιίας· ανάμεικτα ποτά με βάση τον ζύθο, μη οινοπνευματώδη ποτά, ιδίως μη οινοπνευματώδεις ζύθοι· παρασκευάσματα για ποτά»·

– κλάση 33: «Οινοπνευματώδη ποτά πλην του ζύθου· αλκοολούχα ποτά και ηδύποτα, ιδίως ουίσκυ, αποστάγματα, οίνος δευτερίας· προαναμεμειγμένα οινοπνευματώδη ποτά τα οποία δεν έχουν ως βάση τον ζύθο· παρασκευάσματα για οινοπνευματώδη ποτά».

3 Με απόφαση της 4ης Σεπτεμβρίου 2015, ο εξεταστής απέρριψε την αίτηση καταχωρίσεως του ζητηθέντος σήματος, βάσει του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχεία β′, γ′ και ζ′, του κανονισμού 207/2009 (νυν άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχεία β′, γ′ και ζ′, του κανονισμού 2017/1001).

4 Στις 13 Οκτωβρίου 2015 η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή ενώπιον του EUIPO, δυνάμει των άρθρων 58 έως 64 του κανονισμού 207/2009 (νυν άρθρων 66 έως 71 του κανονισμού 2017/1001), κατά της αποφάσεως του εξεταστή.

5 Με απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2016 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), το πέμπτο τμήμα προσφυγών του EUIPO απέρριψε την προσφυγή. Συναφώς, πρώτον, το τμήμα προσφυγών επισήμανε, στις σκέψεις 15 και 16 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι, στον βαθμό που το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση αποτελούνταν από γερμανικές λέξεις, έπρεπε να ληφθεί υπόψη το γερμανόφωνο κοινό ή το κοινό που κατέχει το στοιχειώδες λεξιλόγιο της γερμανικής, το οποίο έχει τη συνήθη πληροφόρηση και είναι ευλόγως προσεκτικό και ενημερωμένο. Δεύτερον, στις σκέψεις 17 έως 26 της προσβαλλομένης αποφάσεως, επισήμανε ότι η λέξη «klosterstoff», που αποτελούνταν από τις λέξεις «kloster» και «stoff», ήταν δηλωτική των προϊόντων που περιέχουν αλκοόλη μοναστηριακής προελεύσεως ή παρασκευής. Κατά το τμήμα προσφυγών, το ζητηθέν λεκτικό σημείο συνιστούσε απλή παράθεση δύο όρων των οποίων η συνένωση είναι περιγραφική όσον αφορά τα προϊόντα «ζύθος και προϊόντα ζυθοποιίας· ανάμεικτα ποτά με βάση τον ζύθο· παρασκευάσματα για ποτά» που εμπίπτουν

στην κλάση 32 και «οινοπνευματώδη ποτά πλην του ζύθου· αλκοολούχα ποτά και ηδύποτα, ιδίως ουίσκυ, αποστάγματα, οίνος δευτερίας· προαναμεμειγμένα οινοπνευματώδη ποτά τα οποία δεν έχουν ως βάση τον ζύθο· παρασκευάσματα για οινοπνευματώδη ποτά» που εμπίπτουν στην κλάση 33. Έτσι, κατέληξε, στη σκέψη 26 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η αίτηση καταχωρίσεως του σήματος έπρεπε να απορριφθεί βάσει του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, του κανονισμού 207/2009 σε σχέση με τα εν λόγω προϊόντα. Τρίτον, στις σκέψεις 27 έως 33 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση στερούνταν επίσης διακριτικού χαρακτήρα, υπό την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του εν λόγω κανονισμού, σε σχέση με τα ίδια προϊόντα, για τον λόγο ότι περιοριζόταν στο απλό μήνυμα ότι τα οικεία προϊόντα περιέχουν αλκοόλη μοναστηριακής προελεύσεως ή παρασκευής. Επομένως, ο καταναλωτής δεν ήταν σε θέση βλέποντας το σημείο να προσδιορίσει την εμπορική προέλευση. Τέταρτον, το τμήμα προσφυγών έκρινε, στις σκέψεις 34 έως 37 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση ήταν παραπλανητικό υπό την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο ζ′, του ιδίου κανονισμού καθόσον δημιουργούσε στους καταναλωτές την εντύπωση ότι μη οινοπνευματώδη ποτά περιέχουν αλκοόλη και ότι επομένως δεν μπορούσε να καταχωριστεί για τον λόγο αυτόν για τα «μη οινοπνευματώδη ποτά, ιδίως μη οινοπνευματώ[δη] ζύ[θο]», που περιλαμβάνονται στην κλάση 32. Πέμπτον, έκρινε, στις σκέψεις 38 και 39 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι το γεγονός ότι είχαν καταχωρισθεί κατά το παρελθόν διαφορετικά σήματα που περιείχαν το στοιχείο «stoff» δεν ήταν καθοριστικό για να εκτιμηθεί η νομιμότητα της καταχωρίσεως του ζητηθέντος σήματος.

Αιτήματα των διαδίκων

6 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

– να καταδικάσει το EUIPO στα δικαστικά έξοδα.

7 Το EUIPO ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή·

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

8 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει, κατ' ουσίαν, τέσσερις λόγους ακυρώσεως. Πρώτον, υποστηρίζει ότι το τμήμα προσφυγών παρέβη το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, του κανονισμού 207/2009 εκτιμώντας ότι το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση ήταν περιγραφικό των επίμαχων προϊόντων. Δεύτερον, υποστηρίζει ότι το τμήμα προσφυγών παρέβη το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 207/2009 εκτιμώντας ότι το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση στερούνταν διακριτικού χαρακτήρα υπό την έννοια της διατάξεως αυτής. Τρίτον, κατά την προσφεύγουσα, το τμήμα προσφυγών κατέληξε στο εσφαλμένο συμπέρασμα ότι το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση ήταν παραπλανητικό, υπό την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο ζ′, του κανονισμού 207/2009, για ορισμένα από τα επίμαχα προϊόντα. Τέταρτον, υποστηρίζει κατ' ουσίαν ότι το τμήμα προσφυγών απέστη της πρακτικής που ακολουθούσε σε προγενέστερες αποφάσεις του.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, του κανονισμού 207/2009

9 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι το τμήμα προσφυγών υπέπεσε σε πλάνη εκτιμήσεως κρίνοντας ότι το ζητηθέν σήμα ήταν περιγραφικό των επίμαχων προϊόντων υπό την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, του κανονισμού 207/2009.

10 Το EUIPO αμφισβητεί το επιχείρημα αυτό.

11 Κατά το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, του κανονισμού 207/2009, δεν γίνονται δεκτά για καταχώριση «τα σήματα που αποτελούνται αποκλειστικά από σημεία ή ενδείξεις που μπορούν να χρησιμεύσουν, στο εμπόριο, προς δήλωση του είδους, της ποιότητας, της ποσότητας, του προορισμού, της αξίας, της γεωγραφικής προέλευσης ή του χρόνου παραγωγής του προϊόντος ή της παροχής της υπηρεσίας ή άλλων χαρακτηριστικών του προϊόντος ή της υπηρεσίας». Το άρθρο 7, παράγραφος 2, του ιδίου κανονισμού (νυν άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 2017/1001) προβλέπει ότι το άρθρο 7, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού εφαρμόζεται ακόμη και εάν οι λόγοι απαραδέκτου υφίστανται μόνον σε ένα τμήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

12 Κατά τη νομολογία, το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, του κανονισμού 207/2009 δεν επιτρέπει να χρησιμοποιούνται από μία μόνον επιχείρηση τα σημεία ή οι ενδείξεις περί των οποίων διαλαμβάνει το άρθρο αυτό λόγω της καταχωρίσεώς τους ως σημάτων. Επομένως, η διάταξη αυτή εξυπηρετεί σκοπό γενικού συμφέροντος, ο οποίος απαιτεί να μπορούν τέτοια σημεία ή τέτοιες ενδείξεις να χρησιμοποιούνται ελεύθερα από όλους [αποφάσεις της 27ης Φεβρουαρίου 2002, Ellos κατά ΓΕΕΑ (ELLOS), T-219/00, EU:T:2002:44, σκέψη 27, και της 2ας Μαΐου 2012, Universal Display κατά ΓΕΕΑ (UniversalPHOLED), T-435/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:210, σκέψη 14· βλ., στο ίδιο πνεύμα, απόφαση της 23ης Οκτωβρίου 2003, ΓΕΕΑ κατά Wrigley, C-191/01 P, EU:C:2003:579, σκέψη 31].

13 Επιπλέον, σημεία ή ενδείξεις που μπορούν να χρησιμεύσουν, στο εμπόριο, για να δηλώσουν χαρακτηριστικά γνωρίσματα του προϊόντος για το οποίο ή της υπηρεσίας για την οποία ζητήθηκε η καταχώριση δεν θεωρούνται, δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, του κανονισμού 207/2009, ικανά να εξασφαλίσουν την ουσιώδη λειτουργία του σήματος, ήτοι τον προσδιορισμό της εμπορικής προελεύσεως του προϊόντος ή της υπηρεσίας, ώστε να επιτραπεί με τον τρόπο αυτόν στον καταναλωτή ο οποίος αποκτά το προϊόν ή είναι αποδέκτης της υπηρεσίας που προσδιορίζονται από το σήμα να προβεί στο μέλλον στην ίδια επιλογή, αν η εμπειρία αποδειχθεί θετική, ή να προβεί σε άλλη επιλογή, αν η εμπειρία αποδειχθεί αρνητική (απόφαση της 2ας Μαΐου 2012, UniversalPHOLED, T-435/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:210, σκέψη 15· βλ., στο ίδιο πνεύμα, απόφαση της 23ης Οκτωβρίου 2003, ΓΕΕΑ κατά Wrigley, C-191/01 P, EU:C:2003:579, σκέψη 30).

14 Εντεύθεν συνάγεται ότι, για να εμπίπτει ένα σημείο στην απαγόρευση που προβλέπει το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, του κανονισμού 207/2009, πρέπει να εμφανίζει επαρκώς άμεση και συγκεκριμένη σχέση με τα σχετικά προϊόντα και υπηρεσίες, ώστε να επιτρέπει στο ενδιαφερόμενο κοινό να αντιληφθεί αμέσως, και χωρίς περαιτέρω σκέψη, μια περιγραφή των οικείων προϊόντων και υπηρεσιών ή ενός χαρακτηριστικού γνωρίσματός τους [βλ. απόφαση της 16ης Οκτωβρίου 2014, Larrañaga Otaño κατά ΓΕΕΑ (GRAPHENE), T-458/13, EU:T:2014:891, σκέψη 16 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

15 Τέλος, πρέπει να υπομνησθεί ότι η εκτίμηση του περιγραφικού χαρακτήρα ενός σημείου μπορεί να χωρήσει μόνον, αφενός, σε σχέση με τον τρόπο με τον οποίον το ενδιαφερόμενο κοινό το αντιλαμβάνεται και, αφετέρου, σε σχέση με τα προϊόντα και τις υπηρεσίες που αυτό προσδιορίζει [βλ. απόφαση της 7ης Ιουνίου 2005, Münchener Rückversicherungs-Gesellschaft κατά ΓΕΕΑ (MunichFinancialServices), T-316/03, EU:T:2005:201, σκέψη 26 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

16 Υπό το πρίσμα των ανωτέρω σκέψεων πρέπει να εξετασθεί εάν, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, το τμήμα προσφυγών παρέβη το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 207/2009 κρίνοντας ότι το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση είχε περιγραφικό χαρακτήρα.

17 Εν πρώτοις, πρέπει να υπομνησθεί ότι το τμήμα προσφυγών έκρινε, στις σκέψεις 15 και 16 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι το κοινό σε σχέση με το οποίο έπρεπε να εκτιμηθεί η αντίληψη του περιγραφικού χαρακτήρα του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση αποτελούνταν από το ευρύ γερμανόφωνο κοινό ή από το κοινό που κατέχει το στοιχειώδες λεξιλόγιο της γερμανικής. Ως προς τον βαθμό προσοχής του κοινού αυτού, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι το κοινό αυτό είχε τη συνήθη πληροφόρηση και ήταν ευλόγως προσεκτικό και ενημερωμένο. Οι εκτιμήσεις αυτές δεν πάσχουν πλάνη και δεν τίθενται εν αμφιβόλω από την προσφεύγουσα.

18 Δεύτερον, το τμήμα προσφυγών έκρινε, στις σκέψεις 17 έως 26 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι, συνδυαζόμενοι και σε παράθεση, οι όροι «kloster» και «stoff» ήταν περιγραφικοί, υπό την έννοια ότι γίνονταν αντιληπτοί από το ενδιαφερόμενο κοινό ως αναφορά σε προϊόντα που περιέχουν αλκοόλη μοναστηριακής προελεύσεως ή παρασκευής. Αφενός, στηριζόμενο στο λεξικό *Duden*, επισήμανε ότι η λέξη «stoff» υποδηλώνει την αλκοόλη και έκρινε ότι δεν ασκούσε επιρροή το γεγονός ότι επρόκειτο για μια χρήση του όρου αυτού προσιδιάζουσα στο οικείο επίπεδο λόγου. Η πολυσημία της λέξεως «stoff» κρίθηκε επίσης, από το τμήμα προσφυγών, ως μη ασκούσα επιρροή, δεδομένου ότι τουλάχιστον μία από τις πιθανές σημασίες του όρου αυτού αφορούσε τα εν λόγω προϊόντα. Αφετέρου, παρατήρησε ότι το ενδιαφερόμενο κοινό ήταν εξοικειωμένο να βλέπει απεικονίσεις ή ονομασίες μοναστηριών να συσχετίζονται με αλκοολούχα ποτά. Παρατήρησε, έτσι, ότι οι λέξεις «klosterbrauerei» (ζυθοποιία μοναστηριού) και «klosterbier» (μοναστηριακός ζύθος) ήταν οικείες στους ζυθογνώστες, καθώς μεγάλος αριθμός ζύθων παράγονταν σε μοναστήρια ή σε αββαεία. Μνημόνευσε επίσης τρία αββαεία και μοναστήρια, ένα γαλλικό, ένα γερμανικό και ένα αυστριακό, που παράγουν οινοπνευματώδη ποτά. Εξάλλου, έκρινε ότι η παραγωγή ζύθου και οινοπνευματωδών ποτών στα μοναστήρια μαρτυρείται από την εποχή του Μεσαίωνα. Το τμήμα προσφυγών συνήγαγε από τα στοιχεία αυτά την ύπαρξη σαφούς συνδέσμου μεταξύ του σημείου του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση και των οικείων προϊόντων. Τέλος, απέρριψε ως αλυσιτελές το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η ονομασία «klosterstoff» δεν ήταν συνήθης, οπότε η χρήση αυτού του λεκτικού σημείου προς υποδήλωση των επίμαχων προϊόντων δεν μπορούσε να αποκλειστεί για το μέλλον.

19 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι κακώς το τμήμα προσφυγών κατέληξε στο συμπέρασμα το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση είχε περιγραφικό χαρακτήρα στηριχθέν στη χωριστή ανάλυση των λέξεων «kloster» και «stoff» χωρίς να συνεκτιμήσει επαρκώς τη συνολική εντύπωση που δημιουργεί αυτό το λεκτικό σημείο. Θεωρούμενο στο σύνολό του, το σημείο αυτό παρέχει στο ενδιαφερόμενο κοινό τη δυνατότητα να αντιληφθεί το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση ως μια ευρηματική και ασυνήθιστη ονομασία η οποία περιορίζεται στην υποδήλωση της προελεύσεως των οικείων προϊόντων. Έτσι, κατά την προσφεύγουσα, το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση γίνεται αντιληπτό ως δηλωτικό ενός προϊόντος –το οποίο δεν διευκρινίζεται με άλλο τρόπο παρά μόνον από τη λέξη «stoff», αλλά το οποίο δημιουργεί την εντύπωση ενός πράγματος ουσιώδους, αρχέγονου και γαιώδους– προερχόμενο ή συνδεόμενο με κάποιο μοναστήρι. Περαιτέρω, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η χρήση της λέξεως «stoff» προς υποδήλωση οινοπνευματωδών ποτών, και ιδίως ζύθου, δεν είναι συνήθης στις γερμανόφωνες χώρες. Άλλωστε, αυτή η σημασία της λέξεως «stoff» δεν απαντά στα περισσότερα λεξικά, ιστοσελίδες και αποτελέσματα μηχανών αναζητήσεως που αυτή επικαλείται. Ακόμη και στο λεξικό *Duden*, στο οποίο αναφέρθηκε το τμήμα προσφυγών, μνημονεύεται η χρήση του όρου «stoff» μόνον στο οικείο επίπεδο λόγου και μόνον για ισχυρά αλκοολούχα ποτά. Η προσφεύγουσα φρονεί επίσης ότι η παράδοση της παραγωγής ζύθου και οινοπνευματωδών σε μοναστήρια, στην οποία αναφέρθηκε το τμήμα προσφυγών, είναι άγνωστη στον μέσο καταναλωτή. Από τα στοιχεία αυτά συνάγεται ότι το ενδιαφερόμενο κοινό δεν προβαίνει σε άμεσο συσχετισμό, χωρίς περαιτέρω σκέψη, μεταξύ του όρου «klosterstoff» και των επίμαχων προϊόντων. Συνεπώς, το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση δεν ήταν περιγραφικό, η δε ανάγκη ελεύθερης χρήσεως αυτού του λεκτικού σημείου στην οποία αναφέρθηκε το τμήμα προσφυγών δεν υφίσταται, κατά την προσφεύγουσα, εν προκειμένω.

20 Το EUIPO αμφισβητεί τα επιχειρήματα αυτά.

21 Πρώτον, πρέπει να τονιστεί ότι το τμήμα προσφυγών προέβη στην εξέταση κάθε όρου που χρησιμοποιήθηκε για τη σύνθεση του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση στηριζόμενο στις σημασίες του λεξικού *Duden*, το οποίο η ίδια η προσφεύγουσα αναγνωρίζει ως το πλέον έγκυρο και γνωστό λεξικό της γερμανικής. Δεν αμφισβητείται επίσης ότι η προσφεύγουσα δεν θέτει εν αμφιβόλω τη σημασία του όρου «kloster» την οποία δέχθηκε το τμήμα προσφυγών.

22 Αντιθέτως, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας κατά το οποίο, εν αντιθέσει προς όσα δέχθηκε το τμήμα προσφυγών στη σκέψη 17 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το λεξικό *Duden* περιορίζει, όσον αφορά τα οινοπνευματώδη ποτά, τη σημασία της λέξεως «stoff» μόνον στα ισχυρά οινοπνευματώδη και δεν τη συσχετίζει με τις μπύρες και τα λοιπά προϊόντα ζυθοποιίας. Η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου καμία απόδειξη προς τεκμηρίωση του ισχυρισμού αυτού. Ως εκ τούτου, ορθώς το τμήμα προσφυγών έκρινε, στηριζόμενο στο εν λόγω λεξικό, ότι η λέξη «stoff» υποδήλωνε την αλκοόλη και ότι με αυτήν τη σημασία γίνεται αντιληπτό από το ενδιαφερόμενο κοινό.

23 Δεύτερον, η εκτίμηση αυτή του τμήματος προσφυγών δεν αναιρείται από το γεγονός ότι πολλά λεξικά, ιστοσελίδες και αποτελέσματα μηχανών αναζητήσεως, στα οποία παρέπεμψε η προσφεύγουσα, δεν συσχετίζουν το «stoff» με την αλκοόλη. Ομοίως, δεν ασκεί επιρροή το γεγονός ότι χρησιμοποιείται ελάχιστα στη γερμανική με τη σημασία αυτή και ότι προσιδιάζει στο οικείο επίπεδο λόγου. Πράγματι, από τη νομολογία συνάγεται ότι πρέπει να απορρίπτεται η καταχώριση λεκτικού σημείου αν, σε μία τουλάχιστον από τις δυνητικές σημασίες του, είναι δηλωτικό χαρακτηριστικού γνωρίσματος των οικείων προϊόντων ή υπηρεσιών [βλ. απόφαση της 11ης Μαΐου 2017, Bammer κατά EUIPO – mydays (MÄNNERSPIELPLATZ), T-372/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:331, σκέψεις 18 και 54 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

24 Επομένως, ορθώς το τμήμα προσφυγών έκρινε, στη σκέψη 17 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι το ενδιαφερόμενο κοινό θα αντιλαμβανόταν το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση ως περιγραφική ένδειξη, στον βαθμό που ο μέσος καταναλωτής θα καταλάβαινε ότι τα οικεία προϊόντα περιείχαν αλκοόλη μοναστηριακής προελεύσεως ή παρασκευής. Επομένως, όπως τόνισε στη σκέψη 26 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το λεκτικό σημείο Klosterstoff πληροφορεί άμεσα το ενδιαφερόμενο κοινό σχετικά με το είδος και την ποιότητα ενός μέρους των εν λόγω προϊόντων.

25 Τρίτον, το τμήμα προσφυγών επισήμανε, στις σκέψεις 20 και 21 της προσβαλλομένης αποφάσεως, την ύπαρξη παραδόσεως, ανατρέχουσας στον Μεσαίωνα, στην παραγωγή αλκοολούχων ποτών και ζύθου σε μοναστήρια. Κατά το τμήμα προσφυγών, τα στοιχεία αυτά τεκμηριώνουν την ύπαρξη, υπό το πρίσμα του ενδιαφερόμενου κοινού, ενός συγκεκριμένου συνδέσμου μεταξύ του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση και των επίμαχων προϊόντων.

26 Κατά την προσφεύγουσα, ο μέσος καταναλωτής αγνοεί την παράδοση αυτή. Εντούτοις, η επιχειρηματολογία αυτή δεν μπορεί να ευδοκιμήσει. Καταρχάς, δεν μπορεί τελείως να αποκλεισθεί ότι ένα τμήμα του ευρέος κοινού διαθέτει πλούσια γενική παιδεία όσον αφορά τα αλκοολούχα ποτά [βλ., στο ίδιο πνεύμα, απόφαση της 19ης Μαΐου 2015, Granette & Starorežná Distilleries κατά ΓΕΕΑ – Bacardi (42 VODKA JEMNÁ VODKA VYRÁBĚNÁ JEDINEČNOU TECHNOLOGIÍ 42 %vol.), T-607/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:292, σκέψη 105]. Περαιτέρω, είναι τοις πάσι γνωστόν ότι οι καταναλωτές είναι συνηθισμένοι να βλέπουν παραστάσεις ή ονόματα μοναστηριών ιδίως σε αλκοολούχα ποτά και ζύθους [βλ., στο ίδιο πνεύμα, απόφαση της 8ης Οκτωβρίου 2015, Benediktinerabtei St. Bonifaz κατά ΓΕΕΑ – Andechser Molkerei Scheitz (Genuß für Leib & Seele KLOSTER Andechs SEIT 1455), T-78/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:768, σκέψεις 27 και 29]. Τέλος, ακόμη και εάν υποτεθεί ότι το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση δεν μπορεί να συσχετιστεί με την παράδοση αυτή, η περίσταση αυτή δεν μπορεί να θέσει εν αμφιβόλω το γεγονός ότι, βλέποντας το επίμαχο λεκτικό σημείο, το ενδιαφερόμενο κοινό θα αντιληφθεί ότι πρόκειται για αναφορά σε προϊόντα που περιέχουν αλκοόλη μοναστηριακής προελεύσεως ή παρασκευής.

27 Πρέπει, εξάλλου, να απορριφθεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι ο μέσος καταναλωτής σε ορισμένα κράτη μέλη, ιδίως της Νότιας και της Ανατολικής Ευρώπης, αγνοεί αυτήν την παράδοση παραγωγής ζύθου. Πράγματι, από το ίδιο το γράμμα του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 προκύπτει ότι το άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού τυγχάνει εφαρμογής ακόμα και εάν οι λόγοι απαραδέκτου υφίστανται σε ένα μόνον τμήμα της Ένωσης. Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι το εν λόγω τμήμα της Ένωσης μπορεί να συνίσταται, ενδεχομένως, ακόμα και σε ένα και μόνον κράτος μέλος [απόφαση της 27ης Ιουνίου 2017, Jiménez Gasalla κατά EUIPO (B2B SOLUTIONS), T-685/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:438, σκέψη 29 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

28 Επομένως, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι ορθώς το τμήμα προσφυγών διαπίστωσε την ύπαρξη, υπό το πρίσμα του ενδιαφερόμενου κοινού, συγκεκριμένου συνδέσμου μεταξύ του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση και του συνόλου των επίμαχων προϊόντων, συμπεριλαμβανόμενων των ζύθων. Ως εκ τούτου, δεν συντρέχει λόγος να εξεταστεί η παραδοχή, που παρατίθεται στη σκέψη 20 της προσβαλλομένης αποφάσεως και αμφισβητείται από την προσφεύγουσα και κατά την οποία οι λέξεις «klosterbrauerei» και «klosterbier» είναι οικείες στους «ζυθογνώστες». Η αιτίαση αυτή είναι αλυσιτελής στον βαθμό που, ακόμα και εάν γίνει δεκτή, δεν θα αναιρούσε τις ανωτέρω εκτιμήσεις.

29 Τέταρτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση περιείχε αναφορές σε ένα συγκεκριμένο προϊόν –το οποίο δεν διευκρινίζεται με άλλο τρόπο παρά μόνον από τη λέξη «stoff», αλλά το οποίο προκαλεί συνειρμούς με κάτι το ουσιώδες, το αρχέγονο και το γαιώδες– προερχόμενο ή συνδεόμενο με κάποιο μοναστήρι, χωρίς εντούτοις να προσδιορίζει ή να περιγράφει με ακρίβεια αυτό το συγκεκριμένο αντικείμενο. Θεωρούμενο στο σύνολό του, το λεκτικό σημείο Klosterstoff είναι επομένως επαρκώς ευρηματικό αλλά και απομεμακρυσμένο από τη συνήθη γλωσσική χρήση του όρου από το ενδιαφερόμενο κοινό, προκειμένου να μη γίνεται αντιληπτό στο κοινό αυτό ως μια αμιγώς περιγραφική ένδειξη των επίμαχων προϊόντων.

30 Το επιχείρημα αυτό δεν είναι πειστικό. Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι ένα σήμα που συνίσταται σε νεολογισμό ή σε λέξη που συντίθεται από στοιχεία έκαστο των οποίων είναι περιγραφικό χαρακτηριστικών γνωρισμάτων των προϊόντων ή των υπηρεσιών για τα οποία υποβλήθηκε η αίτηση καταχωρίσεως είναι και το ίδιο περιγραφικό των χαρακτηριστικών των προϊόντων ή υπηρεσιών αυτών, κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, του κανονισμού 207/2009, εκτός αν υφίσταται αντιληπτή διαφορά μεταξύ του επίμαχου νεολογισμού ή της επίμαχης λέξεως και του απλού αθροίσματος των συνθετικών τους στοιχείων. Τούτο προϋποθέτει ότι, λόγω του ασυνήθους χαρακτήρα του συνδυασμού σε σχέση με τα εν λόγω προϊόντα ή υπηρεσίες, ο επίμαχος νεολογισμός ή η επίμαχη λέξη προκαλεί εντύπωση η οποία αφίσταται επαρκώς της προκαλούμενης από την απλή συνένωση των ενδείξεων που παρέχουν τα στοιχεία τα οποία συνθέτουν τον νεολογισμό ή τη λέξη, ώστε ο νεολογισμός ή η λέξη να κατισχύει του αθροίσματος των στοιχείων αυτών [βλ. αποφάσεις της 22ας Ιουνίου 2005, Metso Paper Automation κατά ΓΕΕΑ (PAPERLAB), T-19/04, EU:T:2005:247, σκέψη 27 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 22ας Μαΐου 2008, Radio Regenbogen Hörfunk in Baden κατά ΓΕΕΑ (RadioCom), T-254/06, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2008:165, σκέψη 31 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

31 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το λεκτικό σημείο δεν έχει ασυνήθη δομή βάσει των κανόνων της γερμανικής γλώσσας, οπότε, όπως ορθώς, κατ' ουσίαν, έκρινε το τμήμα προσφυγών, στις σκέψεις 17, 23 και 25 της προσβαλλομένης αποφάσεως, θα παρέχει στο ενδιαφερόμενο κοινό τη σαφή πληροφορία ότι τα είμαχα προϊόντα περιέχουν αλκοόλη μοναστηριακής προελεύσεως ή παρασκευής.

32 Συνεπώς, χωρίς να υποπέσει σε πλάνη το τμήμα προσφυγών απέρριψε την αίτηση καταχωρίσεως του σήματος, συμφώνως προς το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, του κανονισμού 207/2009, για «ζύθο και προϊόντα ζυθοποιίας· ανάμεικτα ποτά με βάση τον ζύθος· παρασκευάσματα για ποτά» που εμπίπτουν στην κλάση 32 και τα «οινοπνευματώδη ποτά πλην του ζύθου· αλκοολούχα ποτά και

ηδύποτα, ιδίως ουίσκυ, αποστάγματα, οίνος δευτερίας· προαναμεμειγμένα οινοπνευματώδη ποτά τα οποία δεν έχουν ως βάση τον ζύθο· παρασκευάσματα για οινοπνευματώδη ποτά» που εμπίπτουν στην κλάση 33. Ως εκ τούτου, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 207/2009

33 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι το τμήμα προσφυγών υπέπεσε σε πλάνη εκτιμήσεως κρίνοντας ότι το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση δεν είχε διακριτικό χαρακτήρα κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 207/2009.

34 Το EUIPO αμφισβητεί το επιχείρημα αυτό.

35 Από το άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009 προκύπτει ότι αρκεί να συντρέχει ένας από τους απαριθμούμενους στη διάταξη αυτή απόλυτους λόγους απαραδέκτου προκειμένου το επίδικο σημείο να μην μπορεί να καταχωριστεί ως σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης [αποφάσεις της 19ης Σεπτεμβρίου 2002, DKV κατά ΓΕΕΑ, C-104/00 P, EU:C:2002:506, σκέψη 29, και της 7ης Οκτωβρίου 2015, Κύπρος κατά ΓΕΕΑ (ΧΑΛΛΟΥΜΙ και HALLOUMI), T-292/14 και T-293/14, EU:T:2015:752, σκέψη 74].

36 Ως εκ τούτου, δεδομένου ότι, για τα οικεία προϊόντα, από την εξέταση του πρώτου λόγου ακυρώσεως συνάγεται ότι το σημείο που υποβλήθηκε προς καταχώριση έχει περιγραφικό χαρακτήρα κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, του κανονισμού 207/2009 και δεδομένου ότι αυτός και μόνον ο λόγος δικαιολογεί την προσβληθείσα άρνηση καταχωρίσεως, ουδόλως είναι χρήσιμο να εξεταστεί η βασιμότητα του λόγου ακυρώσεως περί παραβάσεως του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του εν λόγω κανονισμού (βλ., στο ίδιο πνεύμα, διάταξη της 13ης Φεβρουαρίου 2008, Indorata-Serviços e Gestão κατά ΓΕΕΑ, C-212/07 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2008:83, σκέψη 28).

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο ζ′, του κανονισμού 207/2009

37 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, εν αντιθέσει προς όσα αποφάσισε το τμήμα προσφυγών, το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση δεν μπορούσε να παραπλανήσει το ενδιαφερόμενο κοινό όσον αφορά τα προϊόντα «μη οινοπνευματώδη ποτά, ιδίως μη οινοπνευματώδης ζύθος», που περιλαμβάνονται στην κλάση 32. Κατά την άποψή της, είναι προφανές, για τον μέσο προσεκτικό καταναλωτή, ότι τα μη οινοπνευματώδη ποτά δεν περιέχουν ζύθο ή άλλα είδη αλκοόλης. Περαιτέρω, κατά την προσφεύγουσα, ο λόγος απαραδέκτου της καταχωρίσεως που στηρίζεται στον παραπλανητικό χαρακτήρα του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση δεν ευδοκιμεί παρά μόνον εάν αυτό είναι παραπλανητικό για το σύνολο των προϊόντων που προσδιορίζει.

38 Το EUIPO αμφισβητεί τα επιχειρήματα αυτά.

39 Εισαγωγικώς, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, με τον παρόντα λόγο ακυρώσεως, η προσφεύγουσα επιχειρεί να θέσει εν αμφιβόλω την προσβαλλόμενη απόφαση στον βαθμό που το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση κρίθηκε παραπλανητικό από το τμήμα προσφυγών για τα προϊόντα «μη οινοπνευματώδη ποτά, ιδίως μη οινοπνευματώδης ζύθος», που περιλαμβάνονται στην κλάση 32. Διαφοροποιείται έτσι από τους δύο πρώτους λόγους ακυρώσεως, με τους οποίους η προσφεύγουσα προσέβαλε την άρνηση καταχωρίσεως του εν λόγω σήματος όσον αφορά τα αλκοολούχα ποτά που αναφέρονται στις κλάσεις 32 και 33.

40 Λαμβανομένης υπόψη της διαφοράς αυτής, η υπομνησθείσα στις ανωτέρω σκέψεις 35 και 36 νομολογία δεν βρίσκει έδαφος εφαρμογής επί του παρόντος λόγου ακυρώσεως. Η διαπίστωση του περιγραφικού χαρακτήρα του λεκτικού σημείου Klosterstoff για τα αλκοολούχα ποτά δεν απαλλάσσει το Γενικό Δικαστήριο από την εξέταση του υποτιθέμενου παραπλανητικού χαρακτήρα του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση, στον βαθμό που προσδιορίζει ένα άλλο είδος προϊόντος, ήτοι τα «μη οινοπνευματώδη ποτά, ιδίως μη οινοπνευματώδη ζύθο».

41 Κατά το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο ζ', του κανονισμού 207/2009, δεν γίνονται δεκτά προς καταχώριση τα σήματα που μπορούν να παραπλανήσουν το κοινό, π.χ. σχετικά με τη φύση, την ποιότητα ή τη γεωγραφική προέλευση του προϊόντος ή της υπηρεσίας.

42 Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι, κατά πάγια νομολογία, οι περιπτώσεις μη καταχωρίσεως βάσει του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο ζ', του κανονισμού 207/2009 *προϋποθέτουν την ύπαρξη πραγματικής παραπλανήσεως ή ενός αρκούντως σοβαρού κινδύνου παραπλανήσεως του καταναλωτή* [βλ., στο ίδιο πνεύμα, όσον αφορά το άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο ζ', της πρώτης οδηγίας 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων (ΕΕ 1989, L 40, σ. 1), του οποίου η διατύπωση είναι πανομοιότυπη με αυτήν του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο ζ', του κανονισμού 207/2009, αποφάσεις της 4ης Μαρτίου 1999, Consorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola, C-87/97, EU:C:1999:115, σκέψη 41, και της 30ής Μαρτίου 2006, Emanuel, C-259/04, EU:C:2006:215, σκέψη 47· βλ., επίσης, αποφάσεις της 8ης Ιουνίου 2017, W. F. Gözze Frottierweberei και Gözze, C-689/15, EU:C:2017:434, σκέψη 54 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 5ης Μαΐου 2011, SIMS – École de ski internationale κατά ΓΕΕΑ – SNMSF (esf école du ski français), T-41/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2011:200, σκέψη 49 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

43 Εν προκειμένω, το τμήμα προσφυγών έκρινε, στις σκέψεις 35 και 36 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι, εάν ο μέσος καταναλωτής δει το λεκτικό σημείο Klosterstoff επί της συσκευασίας των οικείων προϊόντων, ήτοι των «μη οινοπνευματωδών ποτών, ιδίως μη οινοπνευματώδους ζύθου», είναι πιθανό να θεωρήσει, λόγω της υπάρξεως της λέξεως «stoff», ότι είναι αλκοολούχα. Επομένως, κατά την εκτίμησή του, το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση είναι παραπλανητικό, δεδομένου ότι παρέχει τη σαφή πληροφορία ότι τα οικεία προϊόντα τα οποία προσδιορίζονται με το σήμα αυτό είναι αλκοολούχα ποτά, μολονότι τα προϊόντα «μη οινοπνευματώδη ποτά, ιδίως μη οινοπνευματώδης ζύθος» δεν περιέχουν αλκοόλη.

44 Δεδομένων των όσων αναπτύχθηκαν στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακυρώσεως, πρέπει να γίνει δεκτή η εκτίμηση της τμήματος προσφυγών κατά την οποία ο μέσος καταναλωτής θα συσχετίσει τη λέξη «stoff» με την αλκοόλη. Ως εκ τούτου, ορθώς το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση περιέχει μια παραπλανητική ένδειξη οσάκις χρησιμοποιείται για μη οινοπνευματώδη ποτά.

45 Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από το γεγονός ότι, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, τα συστατικά των εν λόγων ποτών αναγράφονται επί των προϊόντων αυτών. Αφενός, η αποδοχή της επιχειρηματολογίας αυτής θα είχε ως συνέπεια ότι ο παραπλανητικός χαρακτήρας του σήματος δεν αίρεται, για τον μέσο καταναλωτή, παρά μόνον με την ανάγνωση της ετικέτας στην οποία αναγράφονται τα συστατικά των ποτών αυτών. Επομένως, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα, ουδείς προφανής λόγος συντρέχει προκειμένου να θεωρηθεί ότι οι καταναλωτές θα αντιληφθούν ότι τα ποτά αυτά δεν περιέχουν αλκοόλη. Όπως τονίζει το EUIPO, οι καταναλωτές μπορούν, πράγματι, να προβούν βιαστικά στην αγορά των προϊόντων αυτών, χωρίς να χρονοτριβήσουν αναλύοντας το επί της συσκευασίας κείμενο. Αφετέρου, από τη νομολογία συνάγεται ότι η παρεχόμενη στον καταναλωτή δυνατότητα να ελέγξει στην ετικέτα ποια είναι τα συστατικά που χρησιμοποιήθηκαν στην παρασκευή κάποιου ποτού δεν αποκλείει, καθ' εαυτήν, το ενδεχόμενο να είναι παραπλανητικό το σήμα που προσδιορίζει τα προϊόντα αυτά [βλ., στο ίδιο πνεύμα, απόφαση της 19ης Νοεμβρίου 2009, Torresan κατά ΓΕΕΑ – Klosterbrauerei Weissenohe (CANNABIS), T-234/06, EU:T:2009:448, σκέψη 43].

46 Τέλος, δεν μπορεί να γίνει δεκτό το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι ο λόγος απαραδέκτου του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο ζ', του κανονισμού 207/2009 δεν βρίσκει έδαφος εφαρμογής παρά μόνον στην περίπτωση κατά την οποία το σήμα είναι παραπλανητικό για το σύνολο των προϊόντων που προσδιορίζει. Πράγματι, το EUIPO μπορεί να αρνηθεί την καταχώριση σήματος για ορισμένα από τα προϊόντα που αυτό προσδιορίζει, μολονότι ο παραπλανητικός χαρακτήρας δεν αφορά παρά μόνον τα εν λόγω προϊόντα και όχι το σύνολο των προσδιοριζόμενων προϊόντων [βλ., στο ίδιο πνεύμα, αποφάσεις της 27ης Οκτωβρίου 2016, Caffè Nero Group κατά EUIPO (CAFFÈ NERO), T-37/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:634, σκέψεις 53 και 54, και της 27ης Οκτωβρίου 2016, Caffè Nero Group κατά EUIPO (CAFFÈ NERO), T-29/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:635, σκέψεις 48 και 49].

47 Επομένως, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, με την οποία προβάλλεται παρέκκλιση από την προγενέστερη πρακτική του EUIPO κατά τη λήψη αποφάσεων

48 Αυτός ο λόγος ακυρώσεως στηρίζεται σε δύο αιτιάσεις. Με την πρώτη αιτίαση, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, απορρίπτοντας την αίτηση καταχωρίσεως του ζητηθέντος σήματος, το τμήμα προσφυγών δεν αιτιολόγησε επαρκώς τους λόγους για τους οποίους διαφοροποιήθηκε από την πρακτική που είχε ακολουθήσει το EUIPO σε προηγούμενες αποφάσεις του. Κατ' αυτήν, πολλά προγενέστερα λεκτικά σήματα είχαν καταχωριστεί από το EUIPO ή είχαν αποτελέσει το αντικείμενο εθνικών ή διεθνών καταχωρίσεων για τα προϊόντα των κλάσεων 32 και 33, παρά το γεγονός ότι περιείχαν το στοιχείο «stoff». Η δεύτερη αιτίαση, η οποία προβλήθηκε το πρώτον ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, στηρίζεται σε πλάνη περί το δίκαιο του τμήματος προσφυγών, υπό την έννοια ότι πολλά προγενέστερα λεκτικά σήματα είχαν καταχωριστεί από το EUIPO ή είχαν αποτελέσει το αντικείμενο καταχωρίσεων στη Γερμανία ή διεθνώς για τα προϊόντα των κλάσεων 32 και 33, παρά το γεγονός ότι περιείχαν το στοιχείο «kloster».

49 Το EUIPO αμφισβητεί τα επιχειρήματα αυτά.

50 Ως προς την πρώτη αιτίαση, πρέπει να υπομνησθεί ότι, δυνάμει του άρθρου 75, πρώτη περίοδος, του κανονισμού 207/2009 (νυν άρθρου 94, πρώτη περίοδος, του κανονισμού 2017/1001), οι αποφάσεις του EUIPO πρέπει να είναι αιτιολογημένες. Κατά τη νομολογία, η υποχρέωση αυτή έχει το ίδιο περιεχόμενο με αυτήν που καθιερώνει το άρθρο 296 ΣΛΕΕ και ο σκοπός της είναι, αφενός, να καθιστά δυνατό στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου προκειμένου να υπερασπίσουν τα δικαιώματά τους και, αφετέρου, να επιτρέπει στον δικαστή της Ένωσης να ασκήσει τον έλεγχο νομιμότητας της αποφάσεως [βλ. απόφαση της 28ης Απριλίου 2004, Sunrider κατά ΓΕΕΑ – Vitakraft-Werke Wührmann και Friesland Brands (VITATASTE και METABALANCE 44), T-124/02 και T-156/02, EU:T:2004:116, σκέψεις 72 και 73 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

51 Συναφώς, πρέπει επίσης να υπομνησθεί ότι οι αποφάσεις στις οποίες καταλήγουν τα τμήματα προσφυγών του EUIPO, δυνάμει του κανονισμού 207/2009, σχετικά με την καταχώριση ενός σημείου ως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εμπίπτουν στη σφαίρα της ασκήσεως δέσμιας αρμοδιότητας και όχι διακριτικής ευχέρειας. Επομένως, η νομιμότητα των αποφάσεων αυτών πρέπει να εκτιμάται αποκλειστικά βάσει του κανονισμού αυτού, όπως ερμηνεύεται από τον δικαστή της Ένωσης, και όχι βάσει της προγενέστερης πρακτικής του EUIPO κατά τη λήψη των αποφάσεών του [βλ., στο ίδιο πνεύμα, αποφάσεις της 26ης Απριλίου 2007, Alcon κατά ΓΕΕΑ, C-412/05 P, EU:C:2007:252, σκέψη 65 · της 2ας Μαΐου 2012, UniversalPHOLED, T-435/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:210, σκέψη 37, και της 8ης Μαΐου 2012, Mizuno κατά ΓΕΕΑ – Golfino (G), T-101/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:223, σκέψη 77 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία]. Περαιτέρω, έχει κριθεί ότι, μολονότι, βάσει των αρχών της ίσης μεταχειρίσεως και της χρηστής διοικήσεως, το EUIPO πρέπει να λαμβάνει υπόψη τις προγενέστερες αποφάσεις επί παρεμφερών αιτήσεων και να εξετάζει με ιδιαίτερη προσοχή αν πρέπει

ή όχι να αποφασίσει κατά τον ίδιο τρόπο, εντούτοις η εφαρμογή των αρχών αυτών πρέπει να συμβιβάζεται με την τήρηση της αρχής της νομιμότητας [βλ. απόφαση της 21ης Ιανουαρίου 2015, Sabores de Navarra κατά ΓΕΕΑ – Frutas Solano (KIT, EL SABOR DE NAVARRA), T-46/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:39, σκέψη 47 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

52 Εξάλλου, το καθεστώς των σημάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης συνιστά αυτοτελές σύστημα, αποτελούμενο από σύνολο κανόνων και έχον σκοπούς που προσιδιάζουν σε αυτό, η δε εφαρμογή του είναι ανεξάρτητη από κάθε εθνικό σύστημα. Κατά συνέπεια, η δυνατότητα καταχωρίσεως ενός σημείου ως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης πρέπει να εκτιμάται μόνον βάσει της σχετικής νομοθεσίας. Το EUIPO και, ενδεχομένως, ο δικαστής της Ένωσης, μολονότι μπορούν να τις λάβουν υπόψη, δεν δεσμεύονται από ληφθείσες σε επίπεδο κρατών μελών αποφάσεις, ή ακόμη και τρίτων χωρών, ουδεμία δε διάταξη του κανονισμού 207/2009 υποχρεώνει το EUIPO ή, κατόπιν προσφυγής, το Γενικό Δικαστήριο να καταλήγουν σε αποτελέσματα ταυτιζόμενα με εκείνα στα οποία έχουν καταλήξει οι εθνικές διοικητικές αρχές ή τα εθνικά δικαστήρια επί παρόμοιας περιπτώσεως [βλ. απόφαση της 15ης Ιουλίου 2015, Australian Gold κατά ΓΕΕΑ – Effect Management & Holding (HOT), T-611/13, EU:T:2015:492, σκέψη 60 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

53 Εν προκειμένω, το τμήμα προσφυγών έκρινε, στη σκέψη 38 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι τα σήματα της Ευρωπαϊκής Ένωσης τα οποία επικαλέσθηκε η προσφεύγουσα και τα οποία χρησιμοποιούσαν τον όρο «stoff» δεν έθεταν εν αμφιβόλω την εκτίμηση του εξεταστή. Εξάλλου, επισήμανε, στην ίδια σκέψη, ότι τα εν λόγω σήματα δεν ήταν παρεμφερή σημεία, δεδομένου ότι περιείχαν μεν το στοιχείο «stoff», πλην όμως ως συνθετικό άλλων όρων. Ως προς τα σήματα που είναι καταχωρισμένα στο γερμανικό ή στο διεθνές μητρώο σημάτων και τα οποία περιλάμβαναν, και αυτά, τη λέξη «stoff», τόνισε, στη σκέψη 39 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι καταχωρίσεις αυτές δεν αποτέλεσαν αντικείμενο της ενώπιόν του δίκης και ότι δεν αναιρούσαν το συμπέρασμά του ως προς την ανυπαρξία των προϋποθέσεων καταχωρίσεως του ζητηθέντος σήματος.

54 Αντιθέτως προς όσα διατείνεται η προσφεύγουσα, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η αιτιολογία αυτή είναι επαρκής.

55 Όσον αφορά τη δεύτερη αιτίαση, το EUIPO υποστηρίζει ότι τα έγγραφα που παρατίθενται στο παράρτημα K 13 του δικογράφου της προσφυγής είναι απαράδεκτα, διότι προσκομίστηκαν το πρώτον ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

56 Το παράρτημα αυτό συνίσταται σε ένα απόσπασμα της γερμανικής ιστοσελίδας polymark της 23ης Νοεμβρίου 2016. Απαριθμεί επτά λεκτικά σήματα που περιέχουν το στοιχείο «kloster», τα οποία ήταν καταχωρισμένα ως σήματα της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή ως γερμανικά σήματα, ή ακόμη είχαν αποτελέσει αντικείμενο διεθνούς καταχωρίσεως με επέκταση της προστασίας στην Ένωση.

57 Μολονότι προσκομίστηκαν το πρώτον ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, τα έγγραφα αυτά δεν αποτελούν αποδεικτικά στοιχεία με τη στενή έννοια του όρου, ιδίως κατά την έννοια του άρθρου 85 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, αλλά αφορούν την πρακτική που ακολουθεί το EUIPO στις σχετικές αποφάσεις του καθώς και άλλες εθνικές και διεθνείς αρχές, την οποία οι διάδικοι έχουν δικαίωμα να επικαλούνται ακόμη και αν είναι μεταγενέστερη της ενώπιον του EUIPO διαδικασίας [βλ., στο ίδιο πνεύμα, αποφάσεις της 24ης Νοεμβρίου 2005, Sadas κατά ΓΕΕΑ– LTJ Diffusion (ARTHUR ET FELICIE), T-346/04, EU:T:2005:420, σκέψη 20· της 18ης Νοεμβρίου 2014, Repsol κατά ΓΕΕΑ – Adell Argiles (ELECTROLINERA), T-308/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:965, σκέψη 20, και της 24ης Νοεμβρίου 2016, CG κατά EUIPO– Perry Ellis International Group (P PRO PLAYER), T-349/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:677, σκέψεις 18 και 19]. Ως εκ τούτου, η ένταση απαραδέκτου πρέπει να απορριφθεί.

58 Κατ' εφαρμογήν της νομολογίας που παρατίθεται στις σκέψεις 51 και 52 ανωτέρω, πρέπει εντούτοις να απορριφθεί η προβληθείσα από την προσφεύγουσα αιτίαση. Ειδικότερα, όπως επισημάνθηκε στις σκέψεις 32 και 44 ανωτέρω, το τμήμα προσφυγών ορθώς έκρινε ότι το σήμα του οποίου ζητήθηκε η

καταχώριση ήταν, αφενός, περιγραφικό σε σχέση με τα προϊόντα «ζύθος και προϊόντα ζυθοποιίας· ανάμεικτα ποτά με βάση τον ζύθο· παρασκευάσματα για ποτά» που εμπίπτουν στην κλάση 32 και «οινοπνευματώδη ποτά πλην του ζύθου· αλκοολούχα ποτά και ηδύποτα, ιδίως ουίσκυ, αποστάγματα, οίνος δευτερίας· προαναμεμειγμένα οινοπνευματώδη ποτά τα οποία δεν έχουν ως βάση τον ζύθο· παρασκευάσματα για οινοπνευματώδη ποτά» που εμπίπτουν στην κλάση 33 (βλ. σκέψη 32 ανωτέρω) και, αφετέρου, δυνάμενο να παραπλανήσει το κοινό όταν χρησιμοποιείται για μη οινοπνευματώδη ποτά (βλ. σκέψη 44 ανωτέρω), οπότε αλυσιτελώς η προσφεύγουσα επικαλείται προηγούμενες αποφάσεις του EUIPO προκειμένου να αμφισβητήσει το συμπέρασμα αυτό [βλ., στο ίδιο πνεύμα, απόφαση της 21ης Ιανουαρίου 2015, KIT, EL SABOR DE NAVARRA, T-46/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:39, σκέψη 47 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία]. Το γεγονός ότι κατά το παρελθόν είχαν καταχωριστεί σήματα που περιλάμβαναν το στοιχείο «kloster» δεν αναιρεί τον περιγραφικό και τον παραπλανητικό χαρακτήρα του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση.

59 Βάσει των προεκτεθεισών σκέψεων, πρέπει να απορριφθεί ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως και, ως εκ τούτου, η προσφυγή στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

60 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με το σχετικό αίτημα του EUIPO.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (ένατο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει την Alpirsbacher Klosterbräu Glauner GmbH & Co. KG στα δικαστικά έξοδα.

Gervasoni Kowalik-Bańczyk Mac Eochaidh

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 26 Οκτωβρίου 2017.

(υπογραφές)